

Unde fugim...

– Oooo, dar ce frumos e la dumneavoastră!

Vocea, de-o tonalitate fără cusur, aparținea unui bărbat care, în două secunde, se și instalase în fotoliul din fața biroului Almei. Părea ieșită din computer, unde tocmai încheiase, cu o mișcare sprintenă, transcrierea cuvântului „frumos”. Îl privi totuși fără panică pe bărbatul din fața ei. Înalt, îmbrăcat în jeansi negri și pulover gri și... Alma întinse gâtul, dar nu reuși să-i vadă – precis adidași stropiți cu noroi, blond, eteric, tânărul păstra pe față un zâmbet larg, deplin, uimitor, un zâmbet cum nu se mai putea vedea de ani buni prin părțile locului.

– Da, e frumos – adoptă ea o tonalitate cenușie, mai închisă la culoare decât puloverul lui. Cu ce vă pot fi de folos?

– De folos? Da, de folos, într-adevăr! E atât de frumos la dumneavoastră – rostea cuvântul întreg și plin – e atât de frumos aicea! Pot să?... și se ridică, înalt, foarte înalt ...

– Mulțumesc! Asta este-o firmă pentru... foarte frumoasă... pentru...

– Pentru turism!

– Aaaa! Minunat! Pentru turism, va să zică! Pot să... pri-
vesc?

– Vă rog!

Se lasă cu conversație – gândi Alma, și-și reazează confortabil picioarele, împingând cu unghia, neglijent, tastatura lui Mișkin, cum își poreclise ea computerul. „Do you want to save the changes you made to Doc1?” întrebă prințul, și ea reflectă o fracțiune de secundă, după care alege, grațioasă, „Yes”. Invitația, invitații, invitatul... și nepoftitul! cugetă Alma, timp în care privirile i se pironiră pe figura extaziată a tânărului insinuat, indus în încăperea de căldura propriului zâmbet. Fără nicio legătură, în timp ce paginile Word-ului prindeau nuanța de gri argintiu a nepăsării, își imaginează că șeful ei reia exercițiile de seducere a Nadiei, colega lor cea mai blondă, cu care plecase undeva, într-o vizită de lucru, spre un birou situat la etajul zece al unui bloc. De ce etajul zece? Simplu, pentru că nu-i ieșise niciodată figura cea mai tare, după cum singur le explica fetelor la câte-un chef, aceea de-a face amor în ascensor: „pentru că, domnule, idioții aștia nici lifturi ca lumea, ce să mai vorbim de blocuri, n-au știut să facă!”.

– Aveți și hărți?

– Avem și hărți, desigur!

Tânărul inspectase obiectele de ceramică, ștergarele cu fireturi, ouăle încondeiate și icoanele din toate firidele încăperii, și-acum iradia de-a dreptul, apropiindu-se lent de o canapea extensibilă, în timp ce Alma se simți vinovată de gândurile aiurite ce i se perindau prin minte, așa că se concentrează, hotărî să-și ia posibilul client foarte în serios și, mai ales, să nu se mire de nimic. El o privi serios cu ochii lui albaștri-cenușii, și poate că lipsa zâmbetului aduse, într-o secundă, din nou, pregnant, fiorul de frig, de vid, în sufletul Almei. Se gândi o clipă la jocul din copilărie. Oare-l știa și el? O fi fost un joc universal, din folclorul copiilor de pretutindeni? Oare-l cântau și copiii din... Finlanda? De ce Finlanda? – Pentru că bărbatul avea un ușor accent străin. Îl privi, la rândul ei, cu atenție, fără grabă. Îl privi deschis, trecând ușor peste încruntarea obținută ca reacție la analiza ei, măsurându-i trăsăturile frumoase, nasul drept, buzele pline, senzuale, aproape feminine, sprâncenele ferme, cu o urmă de încruntare la rădăcină, împovărate de expresia predominant tristă a chipului, în afara momentelor când zâmbetul ăla dezarmant îi ilumina întreaga făptură.

– Ce fel de hărți să v-arăt? – întrebă repede.

– Peșteri!

– ?!!! ....

– Aș dori... vedeți, eu doresc a locui într-o peșteră! Vreau...

– Peșteră?!... Dar, domnule, așa ceva n-a mai încercat nimeni după... Daniil Sihastrul! Și dacă ne gândim bine, nici el...

– Vedeți?... nu văd ce problemă ar fi!

Alma reflectă o clipă, cu toată seriozitatea, și trebui să recunoască în sine ea că asta era o idee ...

– Problema ar fi lupii! Urșii, mă rog... animalele... și trase cu coada ochiului la computerul care-i afișa, liniștitor, calcani aurii preumblându-se pe ecran...

– Cum, mai aveți lupi și urși?!?!...

Tânărul zâmbi și mai fericit. Dacă continuă așa, gândi Alma, o să explodeze. Cu siguranță, nu e în toate mințile. O să-i recomand... ce să-i recomand? Trebuie să-i recomand ceva.

– Toată lumea știe că, da, mai avem urși! Cum de n-ați aflat?

Măinile i se opriră, imaginând caliciul unei flori. Se așeză și se reazează pe fotoliu într-un mod ciudat, de parcă și-ar fi adunat, grămadă, fiecare os, micșorându-l ca să încapă în propriul său

schelet. Femeia părea să-l ia în serios sau accepta, pur și simplu, joaca de-a pricina, nici nu mai avea importanță. Ochii ei verzi, în spatele monitorului care-o apăra de agresivitatea nepoțțiilor, imprimanta extravagantă de pe birou, culoarea mată a lemnăriei ornată cu plante agățătoare și mai ales acvariul din spatele ei iradiu o lumină traversată de mari fâșii aurii, ca niște nori.

Era cald, era plăcut în locul acela. În ciuda ferestrelor ascunse de jaluzele și care cu siguranță aveau gratii de protecție, fie ele și concepute ca ornament, tot gratii se cheamă că erau, în ciuda priveliștii care făcea să defileze prin fața ochilor ei jumătăți de oameni, pantofi stropiți cu noroi, încălțăminte îmbăcsită de praf, cărucioare scunde prin care bebelușii, numai ei, puteau să-i facă semne prietenoase cu mâna.

– Da, da, e frumoooo aici la dumneavoastră! reluă, gânditor, tânărul, măsurând conturul ferestrelor.

Alma se alarmă ușor, instinctiv, o umbră de reacție pornită dintr-o toropeală dulce, compusă pe sonoritatea vocalelor rostogolite din cuvintele lui...

– Am stat câteva ore să privesc apusul de soare. Minunat, minunat spectacol! Abia m-am desprins din vrajă. Aș dori... de

fapt, vreau numai să mă retrag! Înțelegeți? Să stau un timp departe de lume. Să am parte de liniște și de singurătate. Să stau în mijlocul naturii. M-am gândit bine. Numai o peșteră ar fi bună. Dar nu cunosc... nu cunosc regiunea dumneavoastră. Abia am sosit, aseară, în oraș. Am stat două săptămâni în capitala dumneavoastră!

– Și?

– Și ce să spun? N-am rezistat, deși totul era...

– Foooarte frumos!

Începeau să se-nțelegeă. Ușoara ezitare în alegerea vocalelor îi dădea un farmec, solicitând prin muzicalitate întreaga atenție a interlocutorului. Alma se simți, imediat și fără rezerve, impresionată de, în definitiv, dorința lui firească de a se face înțeles. Pe jumătate ascuțite, pe jumătate tocite, în răspăr, gândurile i se preschimbau în buline de șampanie. Calcanii aurii din monitor treceau peste ecran, impasibili.

– Nu, nu era frumos. Era... oboseală și grabă. Și tristețe. Deznădejde aproape. Cu pauze. Ca niște fâșii de lumină. Nu știu dacă ați privit vreodată cu atenție, de la început la sfârșit, un apus de soare...

– Recunosc, nu! – în mintea ei, de-a valma, valurile mării.

Nisipul întunecat, țipetele pescărușilor și frigul care intra, odată cu apariția discului solar, adânc în măruntaiele mării. O singură dată, o jumătate de răsărit, pentru că nu reușise să suporte, întreagă, vastă, imensă, singurătatea. Singurătatea ovală, ca un ou, în care, se pare, îl ademenise și pe Valeriu. Aerul imobil, secunda aceea de acalmie, dinaintea răsăritului, groaza că totul ar putea împietri, fie și în această formulă paradisiacă, ea împreună cu iubitul ei, îmbrățișați, neclintiți în îmbrățișarea lor și-n împietrirea lumii... Nu, niciodată! Nicicând!...

– Păcat! E de necrezut, cât de puțini oameni au avut curiozitatea să o facă! Și când te gândești câte...

– Da, în fiecare zi, de două ori!... dacă socotim, vreau să zic, și răsăritul – preciză ea și simți cum roșește.

Tânărul o privi amuzat, ba chiar construi lucrul acela complicat, de-o mare finețe, numit zâmbet. I-l dăruie.

– Vreau să spun că, pentru anumite persoane mai... sensibile, locurile foarte aglomerate, dominate de tristețe, au un efect de-a dreptul malefic. Este și motivul pentru care m-am retras aici. Ar mai fi, de fapt, un motiv...

Lucrurile căpătau coerență. Cu cât se voiau sau păreau mai ciudate explicațiile lui, cu atât i se potriveau mai bine. De altfel, Alma observă, încetul cu încetul, cum o mânecă din pulovărul lui gri era deșirată, cum gulerul răsfrânt se subțiasse de uzură, cum toată îmbrăcămintea lui purta o pojghiță de oboseală, de tristețe, de veșmânt...apostolic!

– Vreau să ajung în Tibet!

Tibet!!!

De ce nu? De ce nu, la urma urmei? După refugiul în peșteri, ideea avea, trebuia s-o recunoască, fășăitul de staniol al consecvenței. Câteva clipe se priviră zâmbind, ea înveselită, el relaxat, și-și imagină Tibetul. Ceva întins, uriaș, un podiș parcă, deci o platformă uriașă, străbătută de vânt, conturată de stihii, aromată de ierburi, păzită de înțelepți. Temeliile lumii. Și acoperișul ei, totodată. Cerul înstelat mult mai aproape, ușor de atins, și mai ales liniștea mustind de energii, liniștea îmbuibată cu imprecății, liniștea rotundă de capăt de lume, pe care ei puteau oricând să se sprijine. Bărbatul acela știa el ce știa.

– Cel puțin știți ce vreți!

– Exact! Exact! se grăbi el, ușor aplecat înainte, fericit că nu e ironizat, luat în răs sau, cine știe!... pur și simplu sincer.

– Ați mai fost în Tibet?

– Oh, nu, încă n-am ajuns până acolo și nici nu se poate oricum... Vedeți, trebuie ca mai întâi să fiu pregătit... Și trupește, și sufletește... adică...

– Înțeleg! Peșterile!

– Într-adevăr!

– Începea să-i placă puștiul. Puștiul? Părea puțin mai tânăr decât ea.

– Păi, ia să vedem ce găsim aici! și Alma desfășură una dintre hărțile împăturite pe birou. Nici urmă de peșteri. Știa, de altfel, că nu va găsi mai nimic. Voia numai să verifice că da, adidașii din fața geamului, ăia stropiți cu noroi, fuseseră ai lui... Deci tipul patru-lase prin fața ferestrei. De ce oare?

– Peșterile nu sunt trecute, din păcate! Vreo două grote știu prin preajmă, la câțiva kilometri, dar nu vi le recomand – fără să vrea, tonul îi devenise ironic.

– De ce oare?

– Păăăi... sunt câini, am auzit că au fost duși acolo maidanezii din oraș pe care n-au reușit să-i căsăpească, șerpi, lighioane din astea! Tot felul. Or să vină și noaptea, și ziua și n-o să vă placă! Almei nu-i venea să-și creadă urechilor. Dar nu se putea opri. Intrase în joc. Intrase în jocul cu Omul Negru? Cu omul gri! Răse prosteste și-și ceru iertare, dând vina pe-o amintire. Se reculese, respiră adânc. El o privea calm, înțelegător, cu răbdare. Aștepta politico continuarea dialogului. Avea aerul demodat, politico, al unui aristocrat... rus! Ha, ha, asta o să-i placă lui Val! – își strânse harta și se-ntoarse spre birou, mai mult ca să-și ascundă chipul, cu o ușoară neplăcere, cu vinovăție chiar, ca un copil surprins în timp ce pune la cale o șotie.

– Poftim?

Ei asta-i bună, chiar schimbaseră rolurile. Acum ea se afla în încurcătură. Încercă abordarea directă.

– Sunteți cumva prinț? Un soi de prinț rus, de pildă? ...

– Drăguț, drăguț, îmi place... replică el din ce în ce mai amabil și mai relaxat, în ciuda faptului că mai relaxat decât atât nu putea să fie decât... fericit. Fericit, asta era cuvântul, și Alma îl înghiți cu un nod. Drăguț, mi-au mai spus-o și alții, dar nu... nu... să fim serioși!... ușor încrunțat, o secundă de ape vinete în pupilele lui, o înclinare de făptură deja familiară, emanând o delicatețe de om în stare să rabde și ceea ce cunoaște prea bine...

– Ce bine! Adică... vai, ce păcat! – reluă ea prosteste, roșind ușor, și, privind spre calcanii din ecranul monitorului, simți nevoia să-i desființeze. Calcani ridicoli, valsând în pustiu, himere, grafică virtuală, prostii, bazaconii, canci, canci. Ar cam fi cazul să mai și plece pe la casele ei...

(Fragment din volumul *Maidanezii*, în curs de apariție la Editura „Tracus Arte”)